

HEPTENLİĞİNE HERŞEY SİZİN...

Büşra Ayşegül AYDIN

Duygularımı tarif etmenin zorluğu ve hüznü ile yazmak istiyorum. Sanki aklımdan geçenleri, hissettiğim duyguları kelimelere dökersem çocuklara olan özlemim daha da büyüyecek diye endişeleniyorum. Çünkü çocukların yalnızlıklarındaki durağanlığı ve bizleri görünce gözlerinde kalabalıklaşan o mutluluğu hissediyorum.

Bu sefer yolculuğumuz Ordu'ya bir YBO'ya oluyor.

Merakla, heyecanla bekliyoruz.

Ve okula varınca hayatımızın geri kalanına nasıl güzel,
nasıl kıymetli mutluluklar katacağımızı biliyoruz.

Daha ilk karşılaşmamızda ıslık ıslık gözlerdeki heyecana tanık oluyoruz.

Sorular soruyoruz çocuklara. Matematikte en çok neyi merak ediyorsunuz diye soruyorum mesela. Ceyda gezegenler arasındaki mesafe diyor.

O an hayranlık ve mutlulukla çok güzel diyorum.

Nasıl da güzel meraklar bunlar.

Keşke hep bu şekilde merak etsek diyorum.

Çok kısa zamanda içimizde biriken bu duyguları çocuklarla paylaşmanın huzuru sarıyor etrafımızı. Hem çocuklar hem bizler bekliyoruz cumartesinin bize hissettireceği o mutluluk rüzgarını.

Sabah hazırlanıp kahvaltı yapmaya gidiyoruz çocuklarla birlikte.

Öyle güzel cümlelere şahit oluyorum ki.

İçimi aydınlatan sevgilerinin, ışıltılarının her umutsuzluğa kapıldığımda önümde belirivereceğini çok iyi biliyorum.

“Güzel uyudunuz mu?” diye soruyorum.

“Büşra abla çok heyecanlıyız, heyecandan uyuyamadık” diyorlar.

Sorduğum bilmecelere cevaplar aramışlar, bunun hakkında konuşuyoruz ayrıca.

Keşke diyorum çocukların heyecanı kadar güzel ve kolay olsa her şey.
Onları mutlu etmek kadar değerli ya da.

Yemek sırasında beklerken bile değişecek onca şeyi düşünüyorum, onca güzel şeyi...
Daha sonra kahvaltı ediyoruz birlikte. Çocuklarla birlikte konuştuğumuz her şey
betimleyemeyeceğim kadar güzel bir tablo oluyor. Daha sonra devam ediyoruz. Çünkü
onlar için her saniyenin çok önemli olduğunu biliyoruz.

Etkinliklerimize başlıyoruz. Öyle meraklı, öyle güzel bekliyorlar ki.
Etkinliği en güzel şekilde yapmanın telaşı sarıyor beni. Ama o ışıltılı bakışlar bunu
hissetmenin ne kadar değerli olduğunu fark ettiriyor bana.
Matematik ile ilgili sorulara yanıt aramanın hiç bu kadar keyifli ve güzel olduğunu
hatırlayamıyorum. Nasıl da güzel cevaplar arıyorlar. O an şunu anlıyorum.
Matematik bile çocukların durağanlaşan mutluluklarının ardına gizlenmiş.
Çocuklar ile birlikte çıkarıyoruz. Bu sırada her şey daha çok kıymetleniyor.
Çünkü çocukların kalabalıklaşan o mutluluğa ihtiyacı var. Bunu bir kez daha anlıyorum.

Daha sonra koridor deneylerini yapıyoruz birlikte.
Nasıl da neşeleniyorlar ve öylesine bir masumluk ki renkleri yanlış söylemek bile
utandırıyor onları. Her birini ayrı ayrı merak ediyorlar.
Daha sonra şahit olduğum değerli anlar artarak devam ediyor.

Dergilerimizi dağıtıyoruz. Ve o an duyduğum o cümle nasıl da değişik hissettiriyor.
Kelimelere dökmek bu noktada zorlaşıyor. Soruyorlar
“Büşra abla bu dergiler heptenliğine mi bizim olacak?”
O an içimden şunu geçiriyorum.
Keşke dünyadaki bütün dergileri, kitapları heptenliğine size hediye etsek...
O an hissettiğim o mutlulukların tarifini asla tam anlamıyla yapamayacağımı biliyorum.
Depoda ipleme yaptığımız, o dergilerin tarif edemeyeceğimiz o mutluluklara bizleri tanık
etmesi...Bu kadarını tahmin etmezdim.

Daha sonra kucaklarında sımsıkı sarıldıkları dergilerle dış deneylere gidişlerini izliyorum. Öyle bir sarılmışlar ki ...
Çünkü o dergiler okuyup kenara kaldıracakları bir dergi olmayacak asla. İçine umutlarını ve mutluluklarını gizledikleri bir günlük olacak belki de. Bizim için de aynı olmayacak.
Çocukların heyecanının ve mutluluğunun tanıklığı olacak içimizde.
Daha sonra başka dergilerle ipleme yaptığımızda o güzel tanıklıklar olacak kalbimizde. O an dergi iplemek bile daha bir anlamlı olacak.

Bütün bunları yanımıza alarak devam ediyoruz etkinliklerimize.
Atölyeler yapıyoruz. Yine çok güzel geçiyor her şey.
Bozulan bir kum saati gibi her şey sanki.
Zaman akıyor aslında ama kumlar aşağı düşmediği için duruyor sanki.
Çocuklarla geçirdiğimiz vakitlerde tam da böyle hissediyoruz. Dışarıda zaman akıp gidiyor ama bizim için sadece o an çocuklarla paylaştığımız o güzel mutluluklar oluyor.

Böylece sunum, koro ve gece deneyleri ile bitiriyoruz. Tabii yanımıza aldığımız onca güzel şey ile. Yurtlara gitmeden önce teleskop ile gözlem yapıyorlar çocuklar.
Bu sırada sohbet ediyoruz. Çocuklar ile cumartesi akşamı daha bir güzel oluyor.
Keşke diyorum her cumartesi günü çocuklar ile gözlem yapabilesek.
Böylece gökyüzüne bakmak ne de güzel olur.

Daha sonra yurtlara gidiyoruz. Vedalaşmak zor oluyor elbette.
Bir sürü çok güzel mektuplar alıyoruz. Nasıl da güzel yazmışlar.
Her biri ile ayrı ayrı vedalaşmak istiyoruz.
O sırada Yağmur çizdiği çok güzel resimlerden birini gösteriyor.
Nasıl güzel çizmiş. O an çizmenin mutluluğunu paylaşıyor bizlerle.
Daha sonra her birimiz bir odaya masal okumaya gidiyoruz. Kapıyı tıkladıyorum. Ceyda ve Işılay karşılıyor beni. Mektup yazıyorlar o sırada. Nasıl da tatlılar.
Odadaki huzuru hissediyorum. Ayrı bir huzur var burada.

Belki de çocuklardaki umudun, mutluluğun huzuruydu o an hissettiğim.
Sohbet ediyoruz bir süre.

Birbirlerine hayat arkadaşı olmuşlar öyle betimliyor Ceyda.

O an ne söyleseydim o cümlenin gölgesinde kalacaktı biliyordum.

Umudu ve mutluluğu öylesine yüklenmişler ki omuzlarına, paylaşıyorlar belli ki.

O an nasıl güzel bir an tarifi zor açıkçası.

Daha sonra vedalaşmaya devam ediyoruz. Sizi bırakamıyoruz diyorlar.

O sırada mutluluklarımızın yerini hüznün almaya başlıyor.

Elimizdeki birçok mektupla yola devam ediyoruz. Ve sonra düşünüyorum da her gün yurttan okula, okuldan yurda gidilen bu yollar bile bir başka oldu bugün çocuklar için. Çünkü mutluluklar kalabalıklaştı. O her gün yurttan değişmeyi bekleyen yalnızlığın durağanlığı değişti.

İşte cumartesi günü bunları yaşıyoruz. Ve sabah yola çıkıyoruz. Tokat'a gidiyoruz. Etkinliklerimize devam ediyor, yine çok güzel heyecanları görüyoruz.

Daha sonra, bütün proje boyunca kalabalıklaşan o mutlulukları da yanımıza alarak yola koyuluyoruz. Yani, hüznün, mutluluk ve gökyüzünün açıklığı ile akıp giden zamana eşlik ediyoruz.

Kalabalıklaştırabildiğimiz her mutluluk için teşekkürler İLKYAR.

Büşra Ayşegül AYDIN
ODTÜ İlköğretim Matematik Öğretmenliği - 4. Sınıf